

РЕШЕНИЕ

№ 2443

гр. София, 07.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 08.02.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **10678** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 233 и чл. 250 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба от К. Б. М. срещу Заповед № з-13019/18.11.2011 г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 224, ал. 2, т. 1 и т. 4 от ЗМВР, чл. 227, ал. 1, т. 7 и т. 10 от ЗМВР, във вр. с чл. 230, ал. 2, т. 4 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи (ППЗМВР) му е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение за заеманата от него длъжност старши полицай, категория Е - I степен в група „М.” отдел „Охранителна полиция” при СДВР.

В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона - отменителни основания по чл. 146, т. 3-5 от АПК. Искане за отмяната на заповедта. Претендират се разноси.

Ответникът – директорът на СДВР изразява становище за неоснователност на жалбата, административният акт е законосъобразен, издаден в съответствие с материалния закон и при спазване на административно производствените правила за издаването му.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 3-5 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със Заповед № з-13019/18.11.2011 г. на директора на СДВР на основание чл. 224, ал. 2, т. 1 и т. 4 от ЗМВР, чл. 227, ал. 1, т. 7 и т. 10 от ЗМВР, във вр. с чл. 230, ал. 2, т. 4 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи (ППЗМВР) на К. Б. М. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение за заеманата от него длъжност старши полицай, категория Е - I степен в група „М.” отдел „Охранителна полиция” при СДВР. Дисциплинарното наказание „Уволнение” е наложено на основание чл. 227, ал. 1, т. 7 от ЗМВР – превишаване на власт или използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица и т. 10 - извършване на друго тежко дисциплинарно нарушение, вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР - деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с които се уронва престижът на службата. Дисциплинарното наказание „Уволнение” е наложено поради това, че е прието за установено, че в периода 16,40 часа до 17,44 часа на 07.09.2011 г. на територията на [населено място] – КПП № 51, находящо се на нулев километър на Автомагистрала „Т.”, от южната страна по посока П., срещу хотел „Черната котка”, [населено място], е поискал и приел дар – различни суми пари от водачи на моторни превозни средства, който не му се следва, за да не извърши действия по служба, деяния несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР (прието като нарушение на т. 7, 12 и 13 от глава втора, раздел първи и т. 31 и т. 33 от раздел III на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР).

Дисциплинарното производство срещу К. Б. М. е образувано със Заповед № з-10683/29.09.2011 г. на директора на СДВР, по предложение рег. № я41555/28.09.2011 г. на началника на сектор „ПП” в СДВР и писмо вх. № 26580/20.09.2011 г. Определен е дисциплинарно-разследващ орган за изясняване на фактите и обстоятелствата, изнесени в предложение № я41555/29.09.2011 г., като заповедта е връчена на служителя, лично, срещу подпис на 30.09.2011 г. (по което време същият не е бил в законоустановен отпуск). С посочената заповед служителят е уведомен за правото си да дава обяснения и да представя доказателства.

От фактите, отразени в посоченото предложение е видно, че на 27.09.2011 г. след проведени действия на СГП по пр.пр. № 4-2570/2011 г., ДП № 18-П/2011 г. на следствен отдел в СГП е задържан К. Б. М., наложена му е мярка за процесуална принуда задържане под стража за срок от 72 часа и му е повдигнато обвинение по реда на чл. 302, т. 1, вр. чл. 301, ал. 1, предложение първо и 2, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК – приел дар, който не му се следва.

С вх. № я-26580/28.09.2011 г. в СДВР е постъпило писмо от директора на дирекция „Вътрешна сигурност” видно, от което във връзка с проведени действия по разследването от С. градска прокуратура по пр.пр. № 4-2570/2011 г. на територията на [населено място] са задържани 17 полицейски служители от СДВР, като по отношение на същите са повдигнати обвинения по реда на чл. 219, ал. 2 от НПК за извършени престъпления по чл. 302, т. 1, вр. чл. 301, ал. 1, пр. 1 и пр. 2, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК. Един от тези служители е жалбоподателят в настоящото производство.

На 30.09.2011 г. на жалбоподателя е връчена покана за даване на писмени обяснения, за допуснатото дисциплинарно нарушение на 27.09.2011 г., изразяващо се в повдигане на обвинение по реда на чл. 302, т. 1, пр. предпоследно вр. чл. 301, ал. 1, пр. 2т. 4 от НК – приел дар, който не му се следва, като му е наложена мярка на процесуална принуда „Задържане под стража” за срок от 72 часа.

Жалбоподателят в производството пред настоящата инстанция е дал писмено

обяснение на 04.10.2011 г., в което е посочил, че не е извършил престъпление и се счита за невинен. Посочил е също така, че на 11.08.2011 г. е пуснал заявление за преместване в „М.“ и на 09.09.2011 г. е излязла заповед за преназначаването му, като на 19.09.2011 г. е встъпил в длъжност.

За установяване на фактическата обстановка дисциплинарната комисия е поискала от С. градска прокуратура заверени копия от протоколи за разпит на свидетели и писмени сведения, обвинителни актове, както и други доказателства в хода на разследването по пр.пр. № 4-2570/2011 г. на СГП, ДП № 18-П/2011 г. на СО в СГП. С вх. № я-37757/13.10.2011 г. в СДВР е постъпил отговор, в който се посочва, че спрямо К. Б. М. се води наказателно производство ДП № 18-П/2011 по описа на СО в СГП, пр.пр. № 4-2570/11 г. по описа на СГП за престъпление по чл. 302, т. 1 пр. предпоследно, вр. чл. 301, ал. 1, пр. 1 и 2 алт. 2 и 4, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК.

Във връзка с образуваното дисциплинарно производство и на основание чл. 246, ал. 1 от ППЗМВР за налагане на дисциплинарно наказание, с писмо рег. № я-47123/26.10.2011 г. от дисциплинарната комисия до директора на дирекция „Вътрешна сигурност“ в МВР е поискана писмена справка относно извършител, място, време и обстоятелства, при които К. Б. М. е извършил деяния, констатирани при проведените оперативно-издирвателни мероприятия. С вх. № я-40519/28.10.2011 г. е получен отговор от дирекция „Вътрешна сигурност“ в МВР, в който е отразено, че на 30.08.2011 г. СГП е образувала ДП № 18-П от 2011 г., по описа на СО в СГП, пр.пр. № 4-2570/2011 г. на СГП за извършено престъпление от неизвестни длъжности лица по чл. 302, т. 1 и т. 2, вр. чл. 301, пр. 1 и пр. 2, вр. чл. 26, ал. 1 от НК. В хода на разследването на дирекция „Вътрешна сигурност“ в МВР на основание чл. 196, ал. 1, т. 6 от НПК е възложено да бъдат извършени действия, свързани с разкриване на престъплението, посочено по-горе, а именно по отношение на КПП № 51, находящо се на нулев километър на Автомагистрала Т., от южната страна по посока П., срещу хотел „Черната котка“, [населено място] да бъдат приложени СРС с цел установяване на данни за извършено престъпление от общ характер. К. Б. М. е привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 302, т. 1 пр. предпоследно, вр. чл. 301, ал. 1, пр. 1 и 2 алт. 2 и 4, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, за това, че на посоченото място в условията на продължавано престъпление е поискал и приел дар – различни суми пари от водачи на моторни превозни средства, за да не извърши действия по служба, произтичащи от задълженията му.

На 07.11.2011 г. до директора на СДВР, в съответствие с чл. 243, ал. 3 от ППЗМВР, е изготвена обобщена справка от дисциплинарно разследващия орган относно образуваното дисциплинарно производство, с която е предложено на лицето да се наложи дисциплинарно наказание „Уволнение“. С рег. № я49821 от 10.11.2011 г. е подадено възражение от жалбоподателя, в което подробно излага факти от службата си в МВР и заявява, че е невинен.

На 10.11.2011 г. определеният дисциплинарно разследващ орган е изготвил становище относно наличието на основание за реализиране на дисциплинарна отговорност, като е предложил на К. Б. М. да бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение“. Дисциплинарно разследващият орган е приел, че с действията си същият е нарушил Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, глава II, раздел I, т. 7, т. 12, т. 13 и т. 31 и т. 33 от Раздел III.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Видно от отбелязването върху заповедта, същата е получена от жалбоподателя лично,

срещу подпис на 21.11.2011 г., жалбата е подадена в съда на 01.12.2011 г., в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е основателна по следните съображения:

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 228, т. 3 от ЗМВР, във връзка с чл. 186, ал. 1 от ЗМВР.

При издаването ѝ обаче са налице съществени нарушения на административно-производствените правила, ограничили правото на защита на жалбоподателя.

Въпреки положените усилия в тази насока, дисциплинарно-разследващият орган не е изпълнил задължението си по чл. 230, ал. 3, изр. 1 от ЗМВР да извърши всички процедурни действия по доказване на дисциплинарното нарушение. Въпреки, че такива са били изискани в хода на дисциплинарното производство от СГП и дирекция „Вътрешна сигурност“, по делото липсват каквито и да е доказателства, в подкрепа на изложените мотиви в оспорената заповед, че наказаното лице, в действителност е извършило посоченото дисциплинарно нарушение. Въпреки изричните указания на съда до ответника, с определението за насрочване на делото, че трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в обжалвания административен акт, не са представени доказателства, че М. е извършил посоченото дисциплинарно нарушение изразяващо се в това, че на в периода 16,40 ч. до 17,44 ч. на 07.09.2011 г. на територията на [населено място] – КПП № 51, находящо се на нулев километър на Автомагистрала „Т.“, от южната страна по посока П., срещу хотел „Черната котка“, е поискал и приел дар – различни суми пари от водачи на моторни превозни средства, които не му се следват, за да не извърши действия по служба – деяния несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР. Така както е формулиран съставът на нарушението, същият е твърде неконкретизиран, което нарушава правото на защита на наказаното лице – не е посочено и не са събирани доказателства какви суми пари е поискал и приел М., нито от кои лица – водачи на кои МПС – регистрационен номер и т.н.

Единственото доказателство в тази насока е ежедневна ведомост, от която е видно, че в посочения период от време М. е работил на КПП № 51. Действително по делото е налице съобщение за произшествие рег. № 20432/30.09.2011 г., но същото доказва единствено, че 17 държавни служители са били задържани. Фактът, че спрямо тях е повдигнато обвинение за извършено престъпление по чл. 302 от НК, не доказва както извършеното престъпление, доколкото всеки е невинен до доказване на противното с влязла в сила присъда, така и извършеното дисциплинарно нарушение. В хода на образуваното дисциплинарно производство не е събрано нито едно доказателство за извършеното от М. нарушение на служебната дисциплина, за което му е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“. Цитираните в оспорената заповед обобщена справка рег. № 49475/07.11.2011 г. и становище рег. № 50115/11.11.2011 г. не доказват извършеното нарушение, а само преразказват факта на задържането и изброяват извършените действия от дисциплинарно разследващия орган, ограничил се до приобщаването на справки за движението на наказателното производство и не събрал никакви доказателства от намиращите се евентуално такива по това производство.

По делото също така са налице множество публикации от пресата, за задържани лица от системата на МВР, но същите не сочат и не доказват конкретно вината на нито едно лице.

В тази връзка основателни са доводите изложени в жалбата, че от страна на дисциплинарно наказващия орган не е доказано както извършеното дисциплинарно нарушение, независимо че същото носи и белезите на престъпление, така и вината на наказаното лице. На основание чл. 229, ал. 2 от ЗМВР, при определяне вида и размера на дисциплинарни наказания се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата.

По делото не са налице конкретни данни, такива не са посочени и в оспорения акт, че действително е налице извършено дисциплинарно нарушение. В оспорената заповед липсва всякакво описание, въз основа на какви доказателства е прието, че служителът е поискал и приел дар, който не му се следва, за да не извърши действия по служба.

Доколкото по делото не е доказано извършеното от К. М. дисциплинарно нарушение, оспорената заповед следва да се отмени, като незаконосъобразна.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че при издаването на обжалвания административен акт е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправни разпоредби – отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ще следва ответникът да бъде осъден да заплати на жалбоподателя, направените разноси в размер на 500 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно представения договор за правна защита и съдействие № 59/31.01.2012 г.

Като взе предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. Б. М. Заповед № з-13019/18.11.2011 г. на директора на СДВР, с която на основание чл. 224, ал. 2, т. 1 и т. 4, чл. 227, ал. 1, т. 7 и т. 10 от ЗМВР, във вр. с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение на държавен служител в МВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на К. Б. М., ЕГН [ЕГН], сумата от 500 /петстотин/ лева, разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

СЪДИЯ: